

skal jeg da indstille Lovforslaget til Vedtagelse, saaledes som det nu foreligger.

Parkov: Som den ærede Ordfører udtalte, er den eneste Ændring, Lovforslagets Behandling i Landstinget har medført, den, at Datoen for Nedlæggelsen af Landbefæstningen og den dermed — med Urette — i Forbindelse satte Ophævelse af Fæstningsartilleriregimentet er ændret fra 1. April til 12. Maj. Paa den sidst angivne Dag finder der Hjemsendelse Sted af Regimentets tjenstgørende værnepligtige, og det udtales da af Flertallet i Landstinget, at det formenes, at de allerfleste af de med Nedlæggelsen af Landbefæstningen forbundne Arbejder til den Tid skulde være tilendebragte. Hvilken Betydning og hvilken Udstrækning disse Arbejder kan faa for selve Virkeliggørelsen af Nedlæggelsen af Landbefæstningen og Desarmeringen af Værkerne, vil formentlig enhver uden nogen som helst Vanskelighed kunne danne sig et velbegrunder Skøn om. Hvis Loven bliver stadfæstet i de nærmeste Dage, vil der være et Tidsrum af 6—7 Uger til Raadighed til Udførelse af de med Desarmeringen forbundne Arbejder, og indenfor denne Tid skal de være tilendebragte. Dette vil *ikke* kunne gennemføres. Mindretallet i Landstinget har derfor efter min Formening fuldkommen Ret, naar det betegner Lovforslaget paa dette Punkt som et dødt Bogstav. Men det er ikke nok dermed, det er ogsaa, som det blev udtalt af Ordføreren, saaledes, at de Arbejder, som ikke kan gennemføres indenfor denne Tidsfrist, hvis de overhovedet skal iværksættes, vil blive forbundet med langt større Udgifter, end hvis de bliver gennemført ved Hjælp af militært Mandskab. Ammunitionen bliver ude paa Landbefæstningen, medens det dog syntes at maatte være en naturlig Konsekvens af Landbefæstningens Bortfald, at man henflyttede Ammunitionen til andre og til dette specielle Øjemed bedre skikkede Steder.

Der er imidlertid i Lovforslaget et andet Punkt, som ikke nøjes med at være et dødt Bogstav, men virkelig i Ordets fulde Betydning er en Henrettelse, og det er Bestemmelsen om, at Fæstningsartilleriregimentet samme Dag skal ophæves. Denne Beslutning, som for lange Tider vil være en uoprettelig Svækkelse af vort Forsvar, tager man paa et Tidspunkt, da man dog fra alle Sider erkender, at vi i en nær Fremtid staar overfor den Opgave at skulle løse Spørgsmaalet om den fremtidige Ordning af vort Forsvar. Derfor synes det

mig ganske rimeligt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Fæstningsartilleriet og det dertil hørende Regiment skal ophæves, forandres, omdannes eller eventuelt opretholdes, vil det være ganske rimeligt og naturligt at udskyde til det af mig angivne Tidspunkt. Men uden Hensyn hertil og uden Hensyn til Bestemmelsen i Lovene af 30. September 1909: at der samtidig med, at Regimentet nedlægges, skulde oprettes en ny selvstændig Feltartilleriafdeling, tager man altsaa nu Beslutning om at udslette Regimentet uden at sætte noget som helst andet i Stedet. Her tror jeg nok, man med Sandhed kan sige, at Forsvarsministeren vinder en Sejr. Sejren vil ganske vist have de Følger, at den betyder en Svækkelse af vore Værn, og at den tillige betyder en Tilsidesættelse af et enkelt Vaabens Personel. Vi kan have vore forskellige Anskuelser om, hvad Fremtiden vil kræve af os, baade personlig og økonomisk, en og anden Byrde kommer vi jo sikkert til at paatage os for at sikre Landets Uafhængighed, og jeg tænker mig, at vi fra alle Sider vil bestræbe os til det yderste for at komme til en Forstaaelse om, hvorledes vi skal ordne dette Forhold, naar vi, som vi allerede har besluttet, indtræder som Medlem af Nationernes Forbund. Men netop af denne Grund er det mig umuligt at forstaa, at der kan være mere end een Mening om, at nu i dette Øjeblik kan man ikke skride til at gennemføre en stykkevis Svækkelse af det allerede eksisterende Forsvar. Det forekommer mig, at man her ikke alene handler imod Landets Interesser, men at man samtidig øver Vold mod et enkelt Vaaben, uden at der opnaas noget som helst andet derved, end at de Befalingsmænd og de med demigestillede, som hører hjemme i dette Vaaben, enten ikke kan opnaa Forfremmelse eller vil blive forbigaaet af yngre Kammerater i de andre Vaaben. Det skulde dog være en Selvfølge og har sikkert ogsaa alle Dage været betragtet som en Selvfølge, at de, som er undergivne Forsvarsministeren, i ham ser en Talsmand for, hvad der angaar deres personlige Ve og Vel. Derfor mener man og haaber, at det dog skulde være muligt for Forsvarsministeren at træffe alle mulige Foranstaltninger til, at den sidstnævnte Konsekvens af Regimentets Ophævelse saa lidt som muligt kommer til at ramme enkelte Personer. Jeg vil derfor saa indtrængende, som det er mig muligt, rette en Henstilling til den højtærede Minister — jeg tør her sige: